

1950/1

# ROZPRÁVY

REVUE PRO HOSPODÁŘSKOU A SOCIÁLNÍ POLITIKU

O B S A H:

Číslo 1.

PODSTATA DEMOKRACIE

PRESIDENTSKÉ DEKRETY A 25.ÚNOR 1948

MARXISMUS HUMANISUJÍCÍ

LIBERALISMUS NEBO KŘEŠŤANSKÁ REFORMA?

AKTUALITY A POZNÁMKY.

874

VYDÁVÁ KŘEŠŤANSKO-DEMOKRATICKÁ SKUPINA V BELGIU

R O Č N Í K 1 9 5 0

Století, ve kterém žijeme, pyká za hříchy století minulého. Otrávená setba materialistických nauk vydala hojnou žně, již musila skliditi teprve naše doba. V tom také tkví nejhlubší kořeny našeho národního neštěstí a našeho exilu.

Chceme pracovati pro obnovu naší vlasti v duchu křesťanském, v duchu pravé demokracie a sociálního pokroku. Přikročili jsme proto k vydávání tohoto časopisu. Zvlili jsme název " R o z - p r a v y ", podle známé předválečné revue, jež se velmi zasloužila o šíření myšlenky křesťanské a sociální obnovy.

Křesťansko-demokratická skupina v Bruselu.

-----

Číslo I., leden 1950. - Vychází měsíčně.

" R o z p r a v y ", časopis pro sociální obnovu. Vydává křesťansko-demokratická skupina v Bruselu /Belgie/. Řídí S. Ghelfand s redakčním kruhem.

Dobrovolné příspěvky zasílejte na adresu administrace:  
8, rue Lefrancq, Bruxelles, Belgique.

dále. Vzpomínáme si však často na ono shromáždění lidu na Staroměstském náměstí v Praze v sobotu 21. února 1948, kdy Gottwald slavnostně prohlásil: "Vládní krizi zaviněnou demisí několika ministrů, rozřešíme, a to ústavně a demokraticky!" A skutečně rozřešili. Nová vláda komunistů a kolaborantů se představila Ústavnímu Národnímu shromáždění, jak se v demokracii sluší a patří, a 230 přítomných poslanců zvolených ve všeobecných, tajných, přímých a poměrných volbách demokratickým lidem od 18-ti let, jednomyslně odhlasovalo důvěru této vládě komunistů a kolaborantů. Teď sedí mnozí z nich v uprchlických táborech v Německu, nebo honí vysokou politiku v Paříži, Londýně a Washingtoně a hádají se o to jak se to vlastně stalo.

Aby bylo jasno: K demokracii ovšem nezbytně patří diskuse, hlasování lidu a parlament, to všechno však není podstatou demokracie, nýbrž pouze mašinerií pro uplatnění této podstaty. A co je onou podstatou? Je to člověk a jeho práva.

Člověk byl dříve na světě nežli stát. Stát vznikl proto, že člověk tíhne celou svou přirozeností k životu ve společnosti jiných lidí a že požaduje od společnosti, aby splnila úkoly, na něž nestačí jedinec ani jeho rodina. Člověk vytváří rozmanitou řadu společenských svazků, s úkoly a funkcemi nižšími a vyššími, a vytváří též stát, jakožto společnost dokonalou, jenž má nebo má mít všechny potřebné prostředky pro splnění svých cílů, jako na příklad ochranu života, majetku, cti občanů, výkon spravedlnosti, ochranu před vnějšími nepřáteli, atd. Primérním však je člověk a jeho práva vyplývající z jeho lidské přirozenosti. Stát je pro člověka a ne naopak. Porušuje-li stát přirozené právo člověka, přestává být státem a stává se peleší lotrovskou, jak píše sv. Augustin v "Městě Božím". Nespravedlivé zákony porušující přirozené právo člověka, nejsou již zákony, nýbrž státním banditismem, i kdyby byly řádně vyhlášeny se zachováním všech právnických náležitostí. Příkladem takového státního banditismu je nedávno odhlasovaný "Zákon o církvích v ČSR" a zřízení několika desítek koncentráků, ale také i zrušení církevního školství na Slovensku v době Národní fronty, školský zákon připravený ministrem školství nikoli komunistickým, velké a malé dekrety jež vydaly tisíce nevinných lidí na pospas komunobanditům, a všechna ta bezpráví a haněbnosti, jejichž svědky jsme byli a jsme dodnes. A celá demokratická mašinerie, s její diskusí, vůlí lidu a parlamentarismem, je zneužita dnes ve státních otrokárnách za železnou oponou pro zničení přirozených, svatých anedotknutelných práv člověka, pro poplívání jeho lidské důstojnosti a pro zhanobení obrazu Božího, jenž je v jeho nesmrtelné duši.

Demokracie není "vláda lidu". Demokracie je vláda lidskosti, a všechnen aparát parlamentarismu, diskuse a voleb je pro kočku, nemůže-li tuto vládu lidskosti a ochranu lidských práv zajistiti. Nepomohou tu nejkrásnější ústavy a nejvymyšlenější preambule. Což není svoboda občanů ústavně zaručena v Sovětském Svazu nebo ČSR?

Demokracie může být zachráněna pouze tehdy, když bude obnoven přirozený řád. Když totiž stát bude člověku sloužiti a přestane člověka zotročovati. Když bude stát zbaven všemohoucnosti a zaujme své přirozené místo v stupnici lidských hodnot. To je nejzákladnější problém naší doby. A to se může uskutečniti jedině v nadstátní mezinárodní organizaci.

Je třeba zříditi v rámci budoucí SPOJENÉ EVROPY Nejvyšší soudní dvůr s kodifikací lidských práv, který by zkoumal každé nařízení a každý zákon národních parlamentů a vlád, zdali tyto zákony a nařízení neporušují práv člověka a jenž by zrušil tyto protizákonné zákony, případně by i sesadil dotyčnou vládu a nařídil nové parlamentní volby. Výkon práva musil by býti zajištěn mezinárodní armádou Spojené Evropy. Tážete se : Vždyť by to znamenalo pronikavé omezení státní suverenity?

Ano. Avšak již norimberský proces prokázal, že ve svědomí moderního člověka ustupuje právo státu před právem člověka. Norimberský tribunál kategoricky odmítl obhajobu obviněných nacistů, když se dovolávali plniti rozkazy státní moci. "Neměli jste práva plniti nemravné rozkazy", tak zněla odpověď soudců. Ani stát nesmí páchat zločiny proti lidskosti. Zákonodárství státu a výkon moci musí býti podřízeny zákonu přirozenému a nesmí jej rušiti. Evropský soudní dvůr je uskutečněním tohoto principu.

Teprve takto zajištěná demokracie bude skutečnou demokracií, kde povládne lidskost. Pak bude naprosto lhostejné, zdali v některém evropském státě půjdou voliči k urnám již od 18-ti let nebo až od 60-ti. Evropský soudní dvůr není utopií. Avšak utopií je představa, že dnešní, ničím neomezená suverenity státu, potrvá i v budoucnosti.

## PRESIDENTSKE DEKRETY A 25. ÚNOR .

Nedávny 28. říjen připomenul nám nejen založení ČSR - kdysi svobodného a demokratického státu, ale i výročí proslulého shromáždění davu na Václavském náměstí v předvečer národního svátku v roce 1945. Na tomto shromáždění byly za účasti presidenta Dr. E. Beneše a za nadšených projevů představitelů ÚRA a stran Národní fronty vyhlášeny famózní dekrety o znárodnění těžkého a klíčového průmyslu, bank a pojišťoven a dekret o závodních radách. Vzpomínka na toto shromáždění vyvolává v nás obraz podobného shromáždění lidu na téže náměstí dne 25. února 1948, režirovaného týmiž autory. Mezi oběma shromážděními je příčinná souvislost. Politika košického programu a presidentských dekretů vyhlášených bez souhlasu národa, bez existence Národního shromáždění, politika řízená komunisty za více méně ochotného sekundování ostatních stran Národní fronty, vedla nutně k únoru 1948. Dekrety ze dne 27. října 1945 ostatně dříve šly neblazeu serii dekretů o národních výborech, o retribuci, o lido- vých a národních soudech, o konfiskaci majetku, o konfiskaci a pří- dělu půdy atd.

### T r o c h u h i s t o r i e .

Když ministr Laušman, nazvaný hrobařem čsl. soc. demokracie, nejprve na Slovensku a potom i v českých zemích, jedna z významných postav moskevsko-londýnské národní fronty, předkládal vládě osnovu dekretu o znárodnění průmyslu, mohl se pevně spolehnouti na podporu tehdy ještě fungujícího socialistického bloku. /Budiž přitom po pravdě připomenuto, že delegaci strany nár. soc. ve vládě nevedl

tehdy ještě Dr. Zenkl, nýbrž Jožka David. / Proto také schválení znárodnovacích dekretů mělo se stát manifestacním souhlasem bez probírání jednotlivých paragrafů a bez debaty. Ministerstvo Václava Kopeckého připravilo filmaře a fotografy, aby na věčné časy zachytili spokojené tváře politiků Národní fronty a zejména vítězné úsměvy komunistů spolu s Fierlingry a Laušmany.

Připravená režie však sklapla. Ve vládě se našli alespoň dva stateční ministři : Dr. Procházka a Ursíny, kteří jménem nesocialistických stran Lidové a Demokratické vetovali schválení návrhu dekretu bez podrobného projednávání jednotlivých jeho kapitol a paragrafů. Po prudké debatě si toto projednání vynutili. Reflektory zhasly a filmování se odložilo .... Zdálo se, že se podaří odsunouti projednání dekretů o znárodnění až do svolání prozatímního národního shromáždění, zejména když prezident Dr. Beneš prohlásil, že po září 1945 už žádných dekretů nepodepíše .... Komunisté zuřili. Celá mašinerie komunistického zákulisí, za přísluhování vybraných kolaborantů ve stranách Národní fronty byla uvedena v pohyb a v konečných rádných i mimořádných sezení vlády byly osnovy promrskány a ještě těsně před svoláním prozatímního národního shromáždění předloženy k podpisu. Ten, proti svému dřívějšímu stanovisku, podepsal. Co následovalo dále, je už jen dokladem jak komunisté dokonale využili všech šancí, které se jim v ČSR naskytly. Dělnická třída ovládaná prostřednictvím znárodněných podniků měla jim prokřestiti cestu k 25. únoru 1948. Bylo nutno zmocniti se všech klíčových posic ve znárodněném průmyslu. I to se podařilo, třebaže pro první etapu byli ochotni rozdělit se o ně se socialistickými partnery. Byvalí majitelé buď pozavíráni anebo vyhozeni ze závodů. Vedení podniků ujímají se političtí důvěrníci a karabáčníci z ÚRA. Dělnictvo přinuceno prosazovati "dobrovolnými" resolucemi znárodnění všeho co bylo znárodniti možno a aportovati všem nařízeným a načasovaným akcím komunistického sekretariátu až k historickým shromážděním dne 21. a 25. února 1948 na Staroměstském a Václavském náměstí, která znamenala konec posledních zbytků demokracie a svobody v Československu.

P o l i t i k a   z t r a c e n ý c h   p ř í l e ž i t o s t í .

Československá republika se octla na konci války - přes všechny hmotné i mravní škody, způsobené okupanty, přes vysoké oběti na životech i na majetku, i přes škody způsobené válkou i okupací Rudé Armády - v situaci příznivější než kterýkoliv jiný stát Evropy s výjimkou všech států neutrálních. Protože t.zv. Protektorát představoval v německé strategii nejzazší zázemí, soustředili se Němci na dobudování jeho průmyslu, nahromadili zde všechny rezervy surovin, které měli na konci války k dispozici a které mohli ještě před postupujícími spojeneckými armádami zachrániti. Přitom čsl. průmysl neutrpěl téměř bombardováním, válka sama měla na našem území až na výjimky ráz pohybový, takže nedošlo vcelku k větším destrukcím a i komunikace byly v krátké době způsobilé k hladkému provozu. Měli jsme ihned k dispozici téměř úplný potenciál pracovní síly protože jsme neměli armády a dělníci, kteří byli nasazeni na práci v Říši, se většinou navrátili ještě před koncem války. Evropa, ba celý svět hladověl po zboží. Německá konkurence byla zcela eliminována. Za československé zboží se platilo zlatem. Exportovali jsme nejen výrobky průmyslové, ale - díky pomoci UNRRA - i zemědělské pro-

dukty, zejména slad, brambory, setové obilí atd. v miliardových hodnotách. Ještě v únoru 1947 jsme měli za 4 miliardy korun přebytků zahraničního obchodu v zásobách hodnotných devis. Naše celková hospodářská situace byla - dle šam výše uvedeným skutečným - tak příznivá, že nebylo s výjimkou Belgie, Švýcarska a Švédska v Evropě státu, kde bylo v té době dosaženo takového standardu jako u nás. Ani si nedovedeme představit, jaké období blahobytu a dlouhé konjunktury mohl národ náš prožívat - kdyby byl býval ušetřen "dobrodinní" uskutečněného socialismu-marxismu! Jaké jsou výsledky tohoto draze placeného experimentu? V rekordně krátké době promarněn nejen hospodářsky náskok, který jsme měli před ostatními státy po válce, ale zmařeny v nesčetných případech znárodněním výsledky práce celých generací! Znárodněn průmysl "hospodaří" tak, že bilancování podniku musí zůstat utajeno veřejnosti, protože jeho výsledky jsou katastrofální. Nejprve z něho byli vypuzeni bývalí majitelé a s nimi zmizely i plány vypracované tajně ještě za okupace k hladkému převedení válečné výroby v mírovou, k rekonstrukci závodů a k zavedení nových pracovních a výrobních metod, poté byli odstraněni i zbylí ještě odborníci, nahrazeni spolehlivými partajníky a hospodářskými dobrodruhy. Naprostý nedostatek nezbytných spotřebních statků, všeobecné zchudnutí středních vrstev, nucený odprodej posledních cennějších věcí k opatření nejnutnějších prostředků k živobytí, obecná bída - to jsou výsledky socialistického hospodaření v krátkém období několika let. Namísto náskoku vůči západním státům, octli jsme se na úrovni balkánských a východoevropských národů. Celé generace budou se nejen učit z odstrašujících výsledků systému státního kapitalismu, ale navíc vypětím všech sil pracovat na odstranění škod tímto systémem způsobených.

## S t á t n í   k a p i t a l i s m u s - d i k t a t u r a a   o t r o c t v í .

Vývoj v Československu po roce 1945 je opětovným dokladem, že systém znárodnění, socialistického plánování, koncentrace kapitálu ve státních rukách a násilné zasahování státu do výroby i distribuce - tedy hospodářská diktatura - vede nutně i k soustředění moci politické a k diktatuře politické. Současné zotročení celého národa - i dělníka - je to nutným a nutným výsledkem cesty, nastoupené u nás již v r. 1945, především znárodněním podle marxistických zásad. Stát, kterému nestačí funkce soudce a pečovatele, stane se absolutním podnikatelem a kapitalistou a dříve nebo později otrokářem a pánem nad životem a smrtí svých občanů. Je to opravdový moloch s bezmeznou mocí, již se zrochňuje stále tenší a tenší vrstva stranických a byrokratických bašibuzuků. Svobodomilovným občanům zůstanou pak vyhrazeny jen koncentrační tábory, likvidační čísky a vyhnanství ....

## P o u č e n í .

Hledající cesty k lepší budoucnosti, musíme se učit z chyb minulosti. Od zjišťování těchto chyb nesmí nás odraditi ani to, že ztratíme úctu a důvěru k těm, kteří se chyb dopustili. Vinníkům zůstává ovšem vyhrazena příležitost k pokání a napravení. Křesťanský katechismus nás však učí, že neodpuštělným hříchem je v

bludech a chybách setrvávati. Tohoto neodpuštělného hříchu dopouští se vedení Čsl. soc. demokracie v Londýně, jestliže ve své stranické korespondenci tvrdí ještě dnes, že současný systém v Čsl. není sám o sobě špatný, nýbrž v metodách, jimiž se uskutečňuje; že není chyba v tom co se stalo, nýbrž jak se to stalo, to je, že marxistický režim je uskutečňován komunisty, že je nutno přesvědčovati lid, že není vinen socialismus dnešní situací v ČSR nýbrž, že komunisté použili špatných prostředků k uskutečnění socialistického řádu a že nikoliv myšlenka, nýbrž realizace je špatná. Jak označit toto tvrzení, potom všem, co náš národ prožil a co prožívá? Nevědomost? Stranický zájem? Myslí si ještě dnes někdo že lze uskutečnit socialismus jinak, než je uskutečňován v ČSR i ostatních lidově-demokratických státech? Jaká pošetilost! Socialismus je důsledné plánování a státní kapitalismus vylučuje demokracii v teoretické konstrukci. A že ji likviduje v praxi, prokázal 27. říjen 1945 a 25. únor 1948.

Škoda jen, že tyto experimenty musí československý lid tak draze platit!

## M A R X I S M U S   H U M A N I S T I C K Ý .

- sg - Slyšeli jsme nedávno v zahraničním čs. vysílání úvahu známého komentátora o životě v Sovětském svazu. Autor skončil slovy: Kdyby Lenin ožil a viděl co se děje, byl by se zhrozil.

Je to omyl. A dodáme ihned, omyl velmi nebezpečný. Mnozí lidé se totiž snaží přesvědčiti svět, že v Rusku není socialismus, nýbrž stalinismus, jenž s pravým učením marx-leninismu nemá nic společného. Jiní zase zavrhnou leninismus, protože je prý zvrácením pravého a čistého marxismu. Ba dokonce slibují, že až se vrátíme do vlasti, tak nám i celému světu teprve ukáží, jak se ten správný marxismus dělá.

Všechna tato povídání o jakýchsi rozdílech mezi marxismem leninismem a stalinismem dokazují pouze jedno: Že totiž autoři těchto hlubokomyslných povídání nemají ponětí ani o marxismu, ani o leninismu, ani o stalinismu, ba ani o vlastní podstatě socialismu.

Co je socialismus?

Je to společenské zřízení, v němž veškeré výrobní prostředky a pracovní síly patří státu a jsou monopolně řízeny státními úředníky za politické kontroly jedné strany.

Tato forma společnosti se již několikrát vyskytla v lidských dějinách. Socialistický stát existoval již ve 3. tisíciletí př. Kr. na ostrově Krétě, pak ve staré Spartě, kde byla státní výchova dětí, otroci byli státním majetkem a obyvatelstvo se stravovalo ve státních jídelnách. Také socialistický stát Inků v Již. Americe je příkladem důsledné organizace, kde všechny výrobní prostředky byly státním majetkem. Je třeba podotknouti, že tyto socialistické státy byly ze stanoviska administrativního naprosto úspěšné. Panovala v nich ovšem nesmírná ukrutnost správy, ukrutnost, jež byla překonána pouze socialistickým Ruskem. Byly však i velmi četné socialistické pokusy na základě dobrovolnosti a osvícenského humanismu. V minulém století vzniklo v Sev. Americe na 120 socialistických

obcí, které byly podporovány obětavými nadšenci celého světa. Osud těchto obcí byl všude vždy stejný: Obrovský elán na počátku pak hádky, mravní a hospodářsky rozvrat a - zánik.

Nechceme se tu dovolávat těchto nepodařených socialistických pokusů, proti nimž stojí celá řada pokusů úspěšných, především socialistický Sovětský svaz, jenž existuje již 32 roky. Existuje právě proto, že je vybudován na nefalšovaném marx-leninismu a nikoliv na humanismu. A kdyby se jen trochu zahybalo marxistickým základem socialistického Ruska, pak se zřítí a zanikne, jako zanikly socialistické kolonie "New Harmony", "Icarie", "Nová Icarie" a podobně.

V listopadu r. 1848 napsal Marx společně se svým druhem a apoštolem Engelsem "Komunistický manifest", v němž ve zhuštěné formě je podaná celá marxistická nauka o společenském vývoji. Tato knížka je dodnes jedním z hlavních pramenů marx-engels-lenin-stalinského mudrosloví, Marx v ní vyzývá dělnictvo všech zemí, aby uskutečnilo sociální revoluci a nastolilo socialismus: "Prvním krokem dělnické revoluce bude organizace proletariátu jakožto třídy vládnoucí. Proletariát pak použije své politické moci k tomu, aby postupně vyvlastnil všechny buržoasní kapitál a soustředil všechny prostředky výroby v rukou státu.

Bylo by tedy nespravedlivé viniti Lenina ze zneužití nebo ze zvrácení marxismu. Co činil Lenin? Byl v čele dělnického proletariátu, t.j. bolševického křídla ruské soc. demokracie t.j. soc. demokratické ruské strany a připravoval revoluci. Pak mistrovským úderem v listopadu 1917 svrhnul vládu Kerenského a nastolil - podle Marxe - diktaturu proletariátu. Postupně - přesně podle Marxe vyvlastnil všechny výrobní prostředky a soustředil je - rovněž podle Marxe - v rukou státních úředníků pod bedlivým dozorem "proletariátu", t.j. komunistické strany. V tomto bodě tedy se Lenin ukázal býti důstojným žákem svého učitele.

"Stát je zvláštní organizace moci; stát je organizované násilí, jež vykonává vládnoucí třída. Kterou třídu má tedy potlačovati vítězný proletariát?" - táže se Marx a odpovídá: "Zřejmě třídu měšťackou. Dělnici musí uchvátiti politickou moc, aby zničili odpor, zjevný i skrytý, vykořisťovatelské třídy."

Jak je viděti, Marx dobře rozuměl svému řemeslu. Ale také i Lenin, Stalin, Gottwald a Enver Hodža výborně rozuměli učení svého mistra, čehož ovšem nemůžeme nikterak tvrditi o marxistech t.zv. demokratických a humanitních. Můžete prolistovati celého Marxe a Engelse, nenajdete tam ani slůvka o nějakém humanitním socialismu, avšak najdete tam otevřenou výzvu k násilí, pronásledování a zničení "vykořisťovatelské třídy". Podle marxova učení o hodnotě nad hodnotě vykořisťovatelem je každý soukromý podnikatel, jenž zaměstnává pracovníky za mzdu. Čím se tedy provinil Lenin proti Marxovi, když násilně vyvlastnil všechny výrobní prostředky? Že zřídil pověstnou Čeku, dnes NKVD, toto "bdělé rameno revolučního proletariátu"? Čím se prohřešil proti Marxovi Stalin, když nadržoval kolchozy a poslal do koncentračních táborů statisíce vzpurných sedláků, kteří lpěli na své vlastní hroudě? A další statisíce a milióny inteligentů, řemeslníků, levých a pravých "úchylků" a všech ostatních "nepřátel socialistické stavby"?

1871 Velmi důležitým dílem Marxovým je " Občanská válka ve Francii." Jak známo 18. března vypuklo v Paříži povstání, jenž skončilo neslavně za dva měsíce. Toto krátké revoluční období bylo nadějnou ukázkou budoucího socialistického ráje. Bylo tam opravdu všechno: závodní rady, národní výbory, akční výbory, " vůle lidu", pronikavá čistka mezi úřednictvem, vyvlastňování soukromého majetku a zločinný teror, jenž tehdy v Paříži panoval, se téměř podobal dnešnímu řázení čs. státní bezpečnosti. Jakmile vzplanula revoluce v Paříži, Marx ji uvítal nadšenými slovy. Po jejím skončení analysoval Marx kriticky všechny detaily pařížského povstání, aby z něho načerpal ponaučení pro budoucnost.

" Revoluční proletariát musí až do všech důsledků rozbít a zničit buržoasní aparát státní. Všichni státní zaměstnanci musí být vyhozeni a nahrazeni dělnickými funkcionáři, nenahraditelní odborníci pak musí být bedlivě kontrolováni proletariátem ", poučuje Marx. A jeho žáci Lenin a Stalin opravdu věrně splnili odkaz svého učitele, splnili až do posledního písmenka.

Marxův druh a spolupracovník Engels takto poučuje vůdce německých marxistů Augusta Bebela / dopis o Gothaismém programu z roku 1875 / o tom, jak se má pravý marxista dívat na svobodu a demokracii:

" Když usiluje proletariát o uchopení moci ve státě, není to kvůli nějaké svobodě, nýbrž aby úplně zničil svoje odpůrce". Je třeba k tomu nějakého komentáře ?

Nemají tedy pravdu oni humanisující a demokratisující marxisté, když vykládají báčorky o nemarxistických metodách leninismu a stalinismu. Prostě nechápou podstatu marxova učení, jehož dokonalým uskutečněním je právě leninsko-stalinský Svaz sovětských socialistických republik.

-.....-

Celá marx-engels-lenin-stalinská nauka spočívá v tom, že socialismus má být uskutečněn a udržen na trvalo pomocí diktatury proletariátu. Socialisace výrobních prostředků není objevem novým, jak jsme se již o tom zmínili výše. To už před ním byli Owen a Cabet, Leroux a Enfantin, Prouthon a Fourier. Avšak všichni tito průkopníci socialismu chtěli jej uskutečnit cestou propagandy, přemlouváním vlád a veřejného mínění, pak cestou parlamentů /Lassalle/ a pod. Byli to podle Marxova označení "utopisté", neboť podle Marxe může uskutečnit socialismus pouze organizovaný proletariát. Proč? Protože mezi proletariátem a majiteli výrobních prostředků jsou nesmiřitelné třídní protivy / "Komunistický manifest". "Bída filosofie" /, nesmiřitelné proto, že podnikatelský zisk má jediný původ ve vykořisťování neplacené části dělníkovy práce / "Manifest". Avšak buržoasie je chytrá a záludná a používá k zesílení své moci nad proletáři náboženství, filosofie a vědy / "Svatá rodina", "These o Feuerbachovi". Proletariát musí být pevně organizován a veden, aby jej nemohla buržoasie obelstít / "18. brumér Ludvíka Bonaparta". Budoucí sociální revoluce musí být bezohledná ke všem buržoasním odpůrcům / "Občanská válka ve Francii". Konečně o budoucnosti socialistického státu a o jeho pozvolné přeměně v šťastnou beztřídní komunistickou společnost Marx pojednává v "Kritice gothaismého programu", kde zářivými barvami namaloval nejúchvatnější sociologické straky na vrbě, jež užely světlo světa.

-.....-

Kdy

Socialisace výroby a práce plus diktatura proletariátu, to je marxismus. Lze ovšem odmítnouti diktaturu a ponechat jenom socialisaci, pak je to socialismus nemarxistický. To znamená, že proces socialisace má být ponechán klidnému politickému vývoji, propagandě, parlamentním volbám, řečnickým a novinářským soubojům a podobně. Nu, což, i tak možno, říkají Rusové. To je ten socialismus humanitní, evoluční a demokratický.

Lze ovšem nastolit socialismus pomocí bezvadné demokratické mašinerie. Když na př. v důsledku svobodných a čestných voleb získají zastánci socialisace potřebnou parlamentní většinu, mohli by pak ihned zákonitě přeměnit dosavadní státní formu na socialistickou. Avšak nastolit socialismus je věcpoměrně snadná, horší věc je socialismus udržet. Neboť výrobní náklady v socialisovaném průmyslu ihned nebetýčně vzrostou v důsledku nevyhnutelného zbyrokratizování provozu. Socialisační zákroky vlády budou však ihned podrobeny ostré kritice tisku, na veřejných schůzích a parlamentě. Každé snižování životní úrovně občanů narazí ihned na spontánní odpor. V demokratickém a svobodném státě není ovšem možné učiniti z odborových organizací státní pohůnky a denuncianty dělníků, jak je tomu v otrockých státech za železnou oponou. V demokratickém a svobodném státě může trvati socialistický pokus pouze tak dlouho, pokud to občané budou trpěti a již příští parlamentní volby mohou učiniti nápravu a poslati socialisaci i se socialistickou vládou tam, kam patří, t. j. ke všem čertům. Právě nyní jsme svědky toho, jak splaskla socialisační bublina v Anglii, kde labouristická vláda již sama přikročila k desocialisaci, aby alespoň před parlamentními volbami poněkud napravila své otřesené postavení.

Marx opravdu dobře rozuměl socialistickému řemeslu a dobře věděl, že nelze udržet socialismus idylickými metodami demokracie a humanismu. Proto se také posmíval "utopickým" socialistům stejně, jako se posmíval Lenin revisionistům a fabiánům. V naší době se zase posmívá humanitním evolučníkům Stalin, zajisté právem. Neboť demokracie, svoboda a humanismus jsou marxistům milé pouze tak dlouho, pokud bojují o moc ve státě. Po vítězství, ať již parlamentním nebo neparlamentním, je jenom jedna pravá marxistická metoda - klacek. Klacek, tot universální prostředek vítězného marx-engels-lenin-stalinismu, neboť pouze klackem lze donutiti státní občany, aby se přeměnili v socialistické stádo a pouze klackem lze vytlouci z tohoto socialisovaného stáda socialistické nadše ní pro vládu socialistických otrokářů.

Marxismus a demokracie, marxismus a svoboda, marxismus a humanita, tot protimluv stejně nesmyslný, jako na příklad humanitní nazismus. Cesta k humanitě a demokracii nevede přes nazismus. Avšak od humanity přes marxismus vede přímá cesta k bestialitě.

x-x-x-x-x-x

S t a c h a n o v š t i n a v ČSR.

V těchto dnech byla pořádána v Obecním domě v Fraze velká slavnost; vyznamenávali nejlepší stachanovce. První cenu obdržela údernice M.S. z Ostravy. Orchestr hrál "Široká strana moja rodnaja", obecnstvo povinne tleskalo a uzardělá hrdinka dne se pyšně ubírala na podium, kde jí soudruh Zapotocký odeyzdal první cenu: sebrané spisy Vladimíra Iljiče Lenina. Z galerie zazněl hluboký hlas: "Tak ti, mrcho, patří!"

# LIBERALISMUS NEBO

## KŘESŤANSKÁ REFORMA ?

S. Ghelfand.

"Já vůbec nechci vyrůst. Tatínek je již dlouho bez zaměstnání a já mám stále hlad. Já chci raději umřít."

Tak odpověděl devítiletý školák z Českomoravské Vysočiny na anketu z r. 1936, jejíž otázka zněla : "Čím chceš být, až vyrosteš?"

Zdá se, že někteří naši politikové a žurnalisté již úplně zapomenuli na bídu a nezaměstnanost u nás doma ve třicátých letech. Zdá se, že se tito politikové a žurnalisté ničím nenaučili, ačkoli měli na to času více nežli dosti a hlásají dnes bezuzdný hospodářský liberalismus, tentýž liberalismus jenž obšťastňoval Evropu i celý svět krisemi a válkami téměř pravidelně každé desetiletí od začátku minulého století. Tentýž liberalismus jehož prvo-rozeným synem je třídní boj a marxismus a jemuž především vděčí svět za Lenina a Hitlera.

Připomínáme, že papežové odsoudili nejen rasistický nacismus a bezbožecký komunismus, nýbrž také liberalismus /encyklika Rerum novarum Lva XIII. a encyklika Quadragesimo anno Pia XI./, připomínáme rovněž, že hlasatelé filosofického liberalismu byli na začátku tohoto století exkomunikováni z Církve papežem Piem X. stejně, jako exkomunikoval z Církve komunisty Sv. Otec Pius XII. Liberalistická filosofie a ekonomika, tento "otravný zdroj společenské amorálnosti" /Quadragesimo anno/, přímo zplodilý marx-leninský satanismus. Na začátku let devadesátých minulého století vytýkal kterýsi poslanec v německém říšském sněmu sociálním demokratům jejich bezbožectví a propagandu třídního boje. Odpověděl mu August Bebel těmito slovy : Vytýkáte nám atheismus. Ano, jsme atheisté. Avšak kdo nás učinil atheisty? Byla to přece vaše věda, liberalistická věda. Kdo byli Bruno a Edgar Bauerové, kdo byl David Strauss kdo byl Feuerbach? Byli to přece vaši vědci, byli to liberálové - ko jste vy, Vytýkáte nám třídní boj. Ano, vedeme třídní boj proti kapitalistům. Kdo však ukul naše zbraně proti kapitalistickému liberalismu? U koho se učili Marx a Engels? Byli to přece liberalističtí vědci, vaši vědci. Kdo byli Adam Smith, David Ricardo, Say Bastiat? Vždyť to byli vaši vědci, jímž vděčíme za Marxův "Kapitál". Pohoršuje-li vás, pánové, náš atheismus a třídní boj, číňte výtky ne nám, nýbrž sobě. Vždyť my pouze kráčíme dal po cestě, kterou vy sami jste nám připravili. "Po této odpovědi seděli liberálové v lavicích jako zarezaní - ani nemukli.

Starý Bebel vskutku skvěle vystihl vlastní jádro problému. Neboť hlásáme-li, že "náboženství do politiky nepatří" a že "křesťanská morálka nemá co činiti s hospodářstvím", které se prý řadí automaticky vlastními zákony jak to tvrdí liberalisté, pak se liberálové nesmějí tvářiti uraženě, když někdo se uchopí moci a začne dělat protikřesťanskou politiku a nemorální hospodářství. Když liberálové učili a učí dodnes, že naprosto volná soutěž je národohospodářským všelékem, neboť život prý je boj, pak at enaříkají, když někdo vychytralý rozpoutá třídní boj a když zvítězí, že jedná s poraženým, podle nekřesťanské zásady vae victis. A když jsme r. 1933 měli 900 tisíc nezaměstnaných, čili i s rodinami činil počet

lidí uvržených bez vlastní viny do bídy na 2 miliony duší, a celá města se proměnila v průmyslové hřbitovy, kde jenom vyhaslé komíny volaly k nebi o práci, ačkoliv byly stroje a suroviny, byli inženýři a dovední dělníci, ale peněžní ústavy s Národní bankou v čele odmítaly úvěr, protože prý národohospodářská "věda" zakazuje cedulové bance, aby kupovala a prodávala státní papíry, když češší a slovenští lidé, naši lidé, třeli po dlouhá léta nevýslovnou bídu, běhali od kláštera ke klášteru pro trochu polévky a 9 ti leté děti si přály raději umřít nežli vyrůst; divíte se, že náš dělník nakonec uvěřil komunistickým podvodníkům? Což pak liberálové opravdu nechápou, že masy dělnického lidu kašlou na dialektiku a materialismus, ale planou proti sociálním nespravedlnostem, že se bojí návratu nezaměstnanosti a bídy z let 30 tych a jediné proto slepě jdou za těmi, kteří jim slibují stálou práci a bezkřísellové hospodářství?

Spojené státy severoamerické měly r. 1934 na 12 milionů nezaměstnaných. Byl to poslední rok bezuzdného hospodářského liberalismu v USA. Nová hospodářská politika Rooseveltova zlomila definitivně páteř liberalismu a nahradila jej hospodářským inženýrstvím. A když obdivujeme dnes velkolepou hospodářskou moc USA, musíme si uvědomiti, že bylo to spojení úsilí státníků, vědců a techniků, jež vyvedlo Ameriku z bahna hospodářské deprese a že ti to státníci a vědci také dnes bedlivě pozorují hospodářský život své země a mají již předem vypracovaný plán, aby okamžitě zakročili v případě nové deprese. Moskevští národohospodářští talmudisté marně čekají na Engelsem předpověděnou hospodářskou krizi, z níž by se kapitalistický svět již nedostal. Avšak nejen v Americe, nýbrž i zde v Záp. Evropě byla toužebná přání komunistů zmařena mohutnými zásahy státními. Což jiného je Marshallův plán, nežli státní zásah z venčí, zásah, jenž nečekal na "samčinné zotavení" podle liberalistických pouček. Nebyť Marshallův plán, celá Evropa by propadla komunismu. Proto také všechny páté kolony, moskevského Politbyra vstekle vyly proti "ztrátě hospodářské nezávislosti". Hospodářský liberalismus v Záp. Evropě, to je právě co potřebuje moskevské Politbyro, neboť když někde umře svoboda, tak nejčastěji na liberalistickou krásu.

.....X...X.....

Nejoblíbenějším tvrzením liberálů je tesa o soukromém podnikání. Při tom však soukromopodnikatelský systém je docela něco jiného než liberalismus. Jsme zastánci soukromohospodářské soustavy, neboť výroba a podnikání je přirozeným právem člověka a také proto, že tento systém je hospodářsky nejvýkonnější. Avšak liberalismus znamená něco jiného. Liberalismus žádá, aby na hospodářském poli panovala ničím nerušená volná soutěž, pak aby stát se nevměšoval do hospodářských záležitostí, dále aby se poměr mezi kapitálem a prací řídil pouze podle stavu nabídky a poptávky pracovních sil. V jednom z příštích čísel našeho časopisu ještě se vrátíme k liberalistické doktríně a odhalíme nevědeckost a klamnost teoretických předpokladů této školy. Prokážeme též, že není po marxismu většího nepřitele soukromého podnikání, než právě liberalismus s jeho bezohledným bojem všech proti všem. Naproti tomu na příklad ve svobodných městech ve středověku, kde veškeré hospodářství spočívalo na soukromé iniciativě, byla cenová soutěž znemožněna cechovním zřízením. Výrobci mohli soutěžit pouze kvalitou svých výrobků, nikoliv cenou, jež byla pevně stanovena cechem, který též spravedlivě rozděloval suroviny mezi jednotlivé mistry a pečoval o to, aby každý mohl klidně pracovat.

vati a žít. A víme přece z dějin, že si řemeslníci a jejich tovaryši žili v celku spokojeně a dobře a pracovali uměli také, ačkoliv nehonil je ani komunistický pohunek z lidově demokratického koncentráku, ani bezohledný boj o život v liberalistické džungli. vždyť ještě dnes obdivujeme výtvary středověkých řemeslníků v mu-seích a nádherných chrámech!

.....  
Nejhorsím hříchem liberalismu je to, že vytvořil dělnic-kou otázku, ale nedovedl ji rozřešiti. A že zplodil neuvěřitelnou bídu uprostřed nesmírného bohatství vyrobeného dělným lidem, děl-ným lidským duchem a dělnou lidskou rukou. Máme ještě v dobré pa-měti, jak ve 30. letech "vyrovnávali" liberalističtí národohos-podáři a státníci rozpory mezi nabídkou a poptávkou; prostě naháze-li do moře desítky milionů tun obilí, zničili miliony hektolitrů mléka a tisíce vlaků kávy. Avšak tato "rovnováha" mezi nabídkou a poptávkou stála na lo milionů lidských životů, neboť tolik jich ze-mřelo hladem za poslední krise. Několik dalších desítek milionů li-dí zaplatilo tuto "rovnovahu" zničeným zdravím a rozvrácenou exi-stencí, nemluvě ani o strašných politických důsledcích této "rovno-váhy", poněvadž stamiliony dělníků v celém světě propadly komunisti-cké propagandě, jež za viníka jejich bídy označovala nikoliv libe-ralismus, nýbrž soukromohospodářskou soustavu. A když tvůrci Atlan-tické charty vyhlásili světu osvobození od bídy, měli tím na mysli také osvobození od nekřesťanského a amorálního liberalismu, lho-steiného k lidské bídě.

.....  
Jak vyřešiti dělnickou otázku ?

Encyklika Pia XI. "Quadragesimo anno " odpovídá : Je třeba odproletarisovati proletariát .

Co to znamená, odproletarisovati proletariát? Znamená to z proletáře, t.j. z člověka, jenž žije z ruky do úst, nemá zajiště-ného postavení a je zmítán stálým strachem o budoucnost svou a svo-ji rodiny , učiniti člověka v postavení zajištěném, jenž má stálé a přiměřené zaměstnání, dostává spravedlivou odměnu za svoji práci , žije v křesťanském blahobytu, může si něco zašetriti na každý pří-pad, může poskytnouti svým dětem slušnou výchovu a je zabezpečen pro případ nemoci a stáří. To by bylo tak zhruba všechno, co je třeba proletáři, aby se odproletarisoval, t.j. aby se stal příslušní-kem střední třídy. A je zřejmé, že takový odproletarisovaný dělník příslušník střední třídy zůstane navždy hluchým vůči všem komuni-stickým svodům, jelikož jedinou živnou půdou pro komunismus je lid-ská bída.

Proti této prosté pravdě je bezmocná celá liberalistická národohospodářská pavěda. Protože národní hospodářství se nezkládá ani ze zboží, ani z trhu, ani z peněz, nýbrž z lidí. A výroba nemá jiného účelu, než spotřebu. A dělníková mzda není součástí výrob-ních nákladů, které je třeba snižovati, nýbrž je složkou národního důchodu, již je třeba zvyšovati, aby se mezi výrobou a spotřebou neobjevila disparita. A když v důsledku nevyhnutelných v moderním hospodářství poruch způsobených stálým pokrokem technologie, jsou pracovníci vyřazováni z výrobního procesu a nahražováni stroji, je příkazem křesťanské lásky k bližnímu a také sebezáchrany společno-sti, aby se společnost postarala a náhradní práci a o přeškolení postižených do jiných oborů výroby, aby se z dělníka - příslušníka střední třídy znovu nestal proletář, jenž žije ze dne na den.

S liberalismem to však nepůjde. Liberalistický stát, tento "noční hlídač práv" se již nevrátí. Jakmile totiž přiznáme dělníkovi právo na práci a na spravedlivou mzdu a společnosti uložíme povinnost toto svaté právo zabezpečiti, je s liberalismem amen. Dá-li Pán Bůh a vrátíme-li se šťastně domů, do vlasti, kéž by to nebyl návrat do těch časů, kdy si naše děti přály umřít, protože nemohly žít. Když už návrat, nechť je to návrat ke Kristovi.

## A k t u a l i t y a p o z n á m k y .

Mnozí uprchlíci z našeho socialistického ráje žasnou, když se octnou uprostřed "kapitalistické bíd" na Západě. Hojnost zboží, všechno bez lístků, textilie, obuv, nylonky, čokoláda, ovoce, levné ceny, takže i takový nezaměstnaný Belgičan, jenž pobírá pouze podporu v nezaměstnanosti, může si dopřeti slušné bydlení a výbornou stravu, což je ovšem nedosažitelné ani pro dílenského mistra, třeba v závodech dř. Kolben-Daněk, potom Tito, nyní znovu Kolben-Daněk. Ovšem, že situace občanstva v ČSR není ještě tak bídná jako v ráji sovětském a to z toho prostého důvodu, že plány, protiplány, nadplány a vstřícné plány propukly v Československu teprve nedávno, kdežto socialistická rajtačka v Rusku trvá již přes 30 let.

Jaká je životní úroveň dělníka v SSSR? Norské odbory vydaly nedávno publikaci o kupní síle mzdy sovětského a severoamerického dělníka. Aby si koupil 1 kg chleba /dobrého/, musí americký dělník pracovat 9 minut. Stejně kvalifikovaný sovětský dělník musí pracovat 4 hodiny, aby si mohl koupit 1 kg chleba /špatného/. 1 kg hovězího masa stojí amerického dělníka 1 hodinu a 10 minut práce, sovětský dělník však musí na to vynaložit 5 / slovy pět! / dnů práce.

.....

Sovětský ekonomista S. Schwarz, jenž se podařilo uprchnouti do Ameriky, uveřejnil průkazný statistický materiál o tom, jak dovedně vyssávají Sověty své satelity. Tak na př. v r. 1947 nakoupilo Rusko v Polsku 7 milionů tun uhlí za /politickou cenu/ 1 dolaru za tunu, ačkoliv jiné země platí Polsku cenu normální, t.j. 15-16 dolarů za tunu. V letech 1946-48 prodalo Rusko Finsku zboží v ceně asi 12 miliard finských marek. Z toho bylo původu sovětského zboží pouze za 5 miliard marek, ostatní zboží bylo původu polského, maďarského a československého, což je typický parazitický reexport.

.....

Svého času otiskl pařížský deník Figaro rozhovoru s bývalým ministrem zahraničního obchodu Drem Hubertem Ripkou, jehož jméno bude nepochybně zapsáno zlatými písmeny do análu ČSR již vzhledem ke skvělé obchodní smlouvě se Sovětským svazem, kterou osobně uzavřel. Bývalý ministr H. Ripka rozprávěl s redaktorem Figaro o boji katolické církve v ČSR a o osobnosti pražského arcibiskupa Msgr. Dr. J. Berana. Je zajisté důkazem velkorysosti bývalého ministra H. Ripky, že jaksi pozapomenul na své proticírkevní tažení ještě před volbami vr. 1946, a že se celkem příznivě vyjádřil o pražském arcibiskupovi. "Jsem historik", prohlásil skromě sice, ale pevně pan bývalý ministr H. Ripka, "a neváhám označit Msgr. Berana

za dědice Jana Husa".

Tak nevíme. Jiný historik totiž, zajisté neméně kompetentní nežli bývalý ministr H. Ripka, soudruh Zdeněk Nejedlý, označil zase za dědice Jana Husa - komunistickou stranu Československa. Zda-li měl tím na mysli Slánského nebo sebe sama, nemůžeme s určitostí tvrdit. Ale historie je historie a máme úctu k vědě a k vědátorům. A tu máme tak rozdílné názory dvou vědátorů stejné kvalifikace. Komu tedy máme věřit?

Když však historie, tak historie. Mistr Jan Hus vystoupil s několika tesemi, jež Církev označila za bludné, na př. blud remanenční nebo tvrzení, že kněz v těžkém hříchu neuděluje platné svátosti. Avšak Jan Hus nechtěl uznati učitelskou autoritu Církve, a proti této autoritě postavil své subjektivní přesvědčení. Mluví-li bývalý ministr a historik H. Ripka o Msgr. Dr. J. Beranovi v souvislosti s Mistrem Janem Husem, chce tím patrně naznačiti, že také pražský arcibiskup bojuje za své přesvědčení proti autoritě pražské vlády. Jenže toto přirovnání kulhá na obě nohy.

Katolická církev v Československu s arcibiskupem Dr. J. Beranem v čele bojuje nikoliv za subjektivní přesvědčení biskupů či věřících, nýbrž za objektivní věcnou a neměnnou pravdu Kristovu. A to co činí dnešní držitelé moci v ČSR, je prostě nejdopř. nějším a nejdřezším uplatněním zásady "Cujus regio, ejus religio". J. Hus bojoval proti autoritě a řádu, J. Beran bojuje za autoritu a řád. Hus byl spíše anarchický individualista, Beran je však křesťanský personalista, který sice dává státu co státu patří, ale také od státu požaduje, aby dal Bohu co je Božího. A je docela možné, ba jisté, že kdyby místo dnešní vlády v Československu vládl tam historik Dr. H. Ripka a s ním samí Ripkové, že by Msgr. Dr. J. Beran musil hájiti Církev proti persekuci v hedvábných rukavičkách stejně, jako nyní hájí věc Kristovu proti chlupaté tlapě Čepičkové.

.....

Pád bývalého generálního tajemníka komunistické strany Polska Gomulky je dalším důkazem včdcovské moudrosti Stalinovy. Neboť již Macchiavelli učil: Kdo chce býti diktátorem a ponechá Bruta na živu a nebo kdo chce zříditi republiku a nezabije syny Brutovi, brzy ztratí vládu. Macchiavelli byl ovšem pouhy diletant a packal s porovnáním s mistry dialektického materialismu, Marxem začínaje a Stalinem konče, protože ještě nepoznal druhou větu dialektické metody, t. j. thesi o věčné změně v přírodě a v lidské společnosti. Tato druhá věta dialektiky v překladu do češtiny zní asi takto: Citron je třeba vymačknouti a pak vyhodit na smetiště. Jako příklady této vědecké marx-leninské politiky uvedeme třeba Trockého, Bucharina, Rykova, Pjatkova, Rajka, Dimitrova a Gomulku. To však byli samí marxisté, jímž ona famosní druhá věta byla ovšem dobře známa, a kteří měli pouze tu smůlu, že se jim nepodařilo aplikovati onu druhou větu na Stalinovi, nýbrž, že byla aplikována na nich. Bo - lestnější byl však osud těch, kteří marx-leninismu neporozuměli nebo nechtěli porozumět a brali docela vážně ujišťování Kremlu o věčném přátelství. Jedním z klasických příkladů je na doživotí odsouzený rumunský státník Julius Maniu.

Za války vysílal moskevský rozhlas několikrát denně zprávy v rumunské řeči. Každé vysílání končilo vždy těmito slovy: Rolníci, dělníci, vojáci, stůjte pevně za Vaším velkým vůdcem Maniem. R. 1943 poslal Stalin Maniovi dopis v němž ho ujišťoval ve věrném a věčném přátelství. 24. ledna 1944 psal Maniu Dr. E. Benešovi :

"V celé Osou okupované Evropě jsem jediný politik, který zaujal oficiálně stanovisko proti Ose. Co se týče poměru k SSSR, jsem přesvědčen, že věrné přátelství a nejsrdečnější vstahy k Sovětskému svazu musí se státi základním pilířem politiky států střední a jihovýchodní Evropy". Roku 1945, po německé kapitulaci obdržel Maniu nejvyšší sovětské vyznamenání, Řád Vítězství/také král Michal a maršál Tito/. Četli jsme na podzim 1945 v moskevských oficiálních "Izvěstích" nadšené články o Maniovi, články jež zdůrazňovaly, že konservativce Maniu prokázal Rusku snad ještě větší služby, než rumunští komunisté. A netrvalo ani dva roky a Julius Maniu byl odsouzen k doživotnímu žaláři pro... "velezradu ve službách anglo-amerických agentů"!

Nyní se však proslychá, že hlavní režiséři maniova procesu Anna Paukerová a generální prokurátor plukovník Alexandr Petresco, upadli v nemilost. U Petresca by to nebylo ještě tak překvapující, jelikož pluk. Petresco byl za války oddaným služebníkem německého generála Döhringa a byl dokonce r. 1941 jmenován Gestapem ředitelem rumunských koncentračních táborů, což zajisté bylo dostatečnou kvalifikací pro funkci komunistického generálního prokurátora. Nyní aplikoval Kreml na Petrescovi druhou větu dialektiky avšak Anna Paukerová? Tento věrný pes Stalinův, tato prokonsulka moskevského Politbyra v Rumunsku, tato první balalajka Komiformy, jež svědčila v Moskvě proti svému vlastnímu manželu Marcelu Paukerovi obviněného z trockismu a popraveného ve sklepeních GPU - NKVD na Lubjance? Ano je tomu tak - Anna Paukerová je v nemilosti ...

Jsmo opravdu zvědaví, jak se bude druhá věta marx-lenin-stalinské dialektiky uplatňovati v Československu. Že by k naší různobarevné rodině politických uprchlíků přibyli také vysoce-slovutní páni soudruzi? A že by také Gottwald a Zápotocký?

.....

Obrázek z Moskvy. Kluk - školák pilně dře nazpaměť Krylovovu básničku "Pán Bůh poslal vráně kousek sýru". Otec čte "Izvěstia", na jednu přestane čísti a rozhořčeně praví: "Jakým to hloupostem vás učí ve škole, čert poberi! Což pak existuje nějaký Bůh? Ještě dnes to oznámím soudruhu předsedovi!"

Kluk ztichl, potom se plaše táže :

"Tatínku nezlob se ... a co sýr, ten existuje ?"

.....

V Úředním věstníku RČS ze dne 25. října t.r. byl vyhlášen zákon o nucených pracích, podle něhož může býti poslán do koncentračního tábora kdokoliv od 18 ti do 60 ti let/"osoby práci se vyhybající nebo ohrožující lidově demokratické řády, jakož i osoby odsouzené pro administrativní přestupky na dobu delší 3 měsíců"/. Tento zákon je vyhlášen na základě §32 ústavy/"každý občan má povinnost pracovati ve prospěch celku"/ a obsahuje ještě řadu dalších ustanovení o konfiskaci bytů a majetku postižených osob. Odsouzení do koncentráku vyslovuje nikoliv soud, nýbrž jakási 3 členná komise jmenovaná okresním akčním výborem. Za tento zákon by se nemusel stydět ani takový Himmler. A nebo přece by se musel stydět, že u porovnání s Nejedlým, Gottwaldem a Zápotockým byl pouhým fušerem. Kde pak sezmohl Himmler, aby od "hoftlíků" požadoval kromě práce ještě i lásku" Avšak lidově-demokratičtí marxobandité nejen že zřídili koncentráky a poslali tam desetitisíce nevinných lidí, nýbrž ještě

je i "převychovávají" v duchu marx-leninismu/§8 /, a prodlužují nucený pobyt v koncentráku na neurčito, nevzplane-li heftling láskou k dnešnímu režimu / § 6 /!

Tento "zákon" znamená však ještě něco jiného. Znamená naprostý krach socialistického pokusu v ČSR.

Koncem září t.r. prohlásil soudruh nadpředseda Zápotocký na sjezdu URO v Praze, že počet prozahálených pracovních hodin, katastrofálně stoupá. Za první 3 měsíce r. 1947 bylo prozaháleno 55 milionů hodin, za stejnou dobu, 1948 bylo prozaháleno 69 milionů hodin, kdežto za letošní první 3 měsíce chybělo již na 76 milionů pracovních hodin!!! Dále sdělil soudruh nadpředseda, že 90% pracujících ve výrobě opustilo svévolně práci v podnicích, kam je poslal pracovní úřad; tito dělníci přestoupili většinou do jiných podniků a nebo dělají melouchy, protože prý málo vydělávají v socialisované výrobě. "Avšak nemůžeme nyní platit více, než dovoluje stav našeho hospodářství", prohlásil Zápotocký. A po trpkých výtkách funkcionářům URO, kteří prý jsou až příliš shovívaví vůči dělníkům, dodal: "Nejsme misionáři, kteří se spokojí s kázáním. Přísně zakročíme a zdoláme všechny překážky".

A skutečně zakročili. Zákon o koncentračních táborech je zoufalým pokusem dnešních vládců v ČSR zachrániti hroutící se socialistické hospodářství. Je to zákrok čistě podle sovětského vzoru, kde všechna výroba surovin a energie, jakožto i stavba železnic, silnic, mostů a továrních budov spočívá na otrocké práci. V Sovětském svazu je toho času 5 tisíc koncentráků se 20 miliony obyvatelů, deportovaných nebo odsouzených na dobu 6 ti měsíců až 10 ti let. Každý koncentrační tábor je včleněn do vyšší organizační jednotky / Volgastroj, Administrace Pečora, Admin-Karaganda, Admin-Sverdlovsk, Daltstroj atd. / Vrchní správa koncentráku "Gulag" je prostě oddělením NKVD. V Sorogské administraci na př. pracují otroci v dřevařství, v dolech na těžké a lehké kovy, staví železnice, mosty, tunely, kanály a letiště. Volgastroj, Pečora a Vonkutstroj vyrábějí generátory na elektrický proud, těží petrolej, uhlí a asfalt, staví železnice mosty, letiště a závody na výrobu těžké vody, důležité pro konstrukci atomických bomb. Koncentráky v Jakutsku a na Kamčatce těží zlato, platinu a olovo, staví silnice a letiště, továrny a vojenské objekty. Mohli bychom tak vypočítávat do nekonečna. Celá sovětská ekonomika spočívá na otrocké práci. A kdyby se najednou otevřely brány koncentráků a otroci propuštěni na svobodu, shroutilo by se socialistické hospodářství Sovětského svazu, jako domeček z karet. Socialismus je nerozlučně spojen s koncentračním a nemůže se bez koncentráků udržeti. Zákon o nucené práci z 25. října mr. je potvrzením krachu všech dvouletých a pětiletých plánů, protiplánů, nadplánů a vstřícných plánů, jež byly nyní nahrazeny otrockou prací v lidově-demokratických mučírňách.

-----